

jeg tror bedst vilde blive afhjulpne ved, at de gamle Brevudveglingssteder opretholdtes. Det har heller slet ikke vakt saa ringe Utilfredsahed, at de ere blevne afløste i de Postdistrikter, hvor Udbringelse finder Sted, og det saameget mere som Udbæringen, efter hvad man nu hører, kun finder Sted i meget ufuldkommen Grad. — Der er en anden Ting, jeg ogsaa kunde have ønsket at bringe paa Bane vedrørende Indenrigsministeriet, hvis Forhandlingerne ikke allerede havde taget saa lang Tid, og jeg skal derfor kun løselig berøre den; det er en Ting vedrørende Fernbanevæsenet, nemlig Tagerterne. Jeg tror, at de Oplysninger, som for Næsten, saavidt jeg erindrer, ikke vare fremme, da jeg sidst havde Ordet, nemlig i Beretningen om de danske Statsbaners Drift, tilstrækkelig vise, at der er en altsor stor Forskel mellem anden og tredje Klasse's Tagerter. Det fremgaar nemlig af Driftsberetningen, at det virker skadelig, at det ialtsald er et pekuniært uheldigt Forhold, idet ikke mindre end omtrent 20 pCt. af samtlige Pladser optages af anden Klasse (En Stemme: Nei). So, 20 pCt. ere eller skulle være optagne af anden Klasse's Passagerer, men de staa ubenyttede, og kun de 10 pCt. benyttes. Det er klart, at Staten derved i Virkeligheden lider et Tab. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om man afskaffte dette ved f. Ex. at nærme de to Klasse's Tagerter til hinanden. Jeg kan ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at det, set fra den pekuniære Side, umuligt kan være rigtigt, at der staa en Masse Pladser aabne (Berg: Det er demokratisk.). Det veed jeg dog ikke, det tvivler jeg meget om (Berg: At tredje Klasse er billig?). Men deraf følger jo ikke, at anden Klasse skal være uforholdsmæssig dyr (Berg: Lad den kun det.). Ja, saa skal der i ethvert Fald ikke løbe saa mange anden Klasse's Vogne med Togene til ingen Nytte, det er kun det Forhold, jeg anker over. Det ærede Medlem skulde først have hørt mig tilende, men han var saa optagen af at tale med et andet Medlem, at han ikke hørte, hvad jeg sagde. — thi det var slet ikke fra det demokratiske Standpunkt, jeg rettede min Anse. Jeg fremhævede kun det Finantsielle. Paa hvilken Maade man burde nærme de to Klasse's Tagerter, talte jeg slet ikke om, saa lidt som om, hvorvidt man skulde ned sætte Tagerterne eller maaste ikke lade saamange Vogne løbe. Jeg udtalte kun, at, som Forholdene nu ere, ere de virkelig finantsielt uheldige. — Med Hensyn til hvad den ærede Justitsminister bemærkede til mig angaaende Apothekerne, er det mig slet ikke ubekendt, at der nu i Genhold til en Resolution af 23de December 1842 er baade personlige og reelle Apothekerprivilegier. Ved reelle Privilegier forstaaes som bekendt de, der gaa i Arv og Salg. Det er mig meget vel bekendt, men jeg tror dog, at Forholdet i begge Henseender

er uheldigt. Jeg tror ogsaa, at det Salg, vi have set, der er foregaaet i disse Dage, hvor et lille Apothek — saagodtsom paa Landet — er blevet solgt for 140,000 Kr., efter at det samme Apothek for ikke mange Aar siden er blevet kjøbt for 94,000 Kr., er et Vidnesbyrd om de høje Priser, hvori Apothekerne staa. Man sig, hvad man sig vil, men disse Penge gaa dog i Virkeligheden ud af Befolkningens Lomme. Nu siger vel den høitærede Justitsminister, at Priserne her ere ikke høiere end i Udlandet. Ja, det sagde man ogsaa i 1842, men ere saa Medicamenterne gode? Det er et Spørgsmaal, der ogsaa kunde tages med under Overveelse. Jeg vil langtfra staa som Klager, dertil har jeg ikke Kjenndskab nok til Sagen, men jeg har hørt det omtviste, om det er Tilfældet, og om Tilsynet med Apothekerne er fuldstændig indgaaende nok. Dette kan der vist være megen Tvivl om; i et lille Skrift, der blev omdelt her for et Par Aar siden, og som var forfattet af en Sagkyndig, blev det i alt Fald saagodtsom sagt, at Visitationerne mere gik ud paa Gilder end egentlig paa indgaaende Undersøgelse. Jeg skal hverken benegte eller bekræfte dette; men det er sagt for nogle Aar siden af en Mand, der selv har været Apotheker. Altsaa, selv om Tagerterne ikke ere dyre, er det ikke derfor givet, at Forholdet er godt, og jeg gjentager, at den Pris, hvori Apothekerne staa, synes ikke at tale til Günst for Tagerterne. Man var iøvrigt allerede opmærksom derpaa i 1872, og der blev i den Anledning nedsat en Kommission, der kom med en meget udførlig Betænkning, hvis ene Del var meget reaktionær — det laa i Liden, og Kommissionen var ogsaa sammenfat af Laugsmænd — medens den anden Del deraf havde Syn for, at Forholdet ikke var ordnet rigtigt, hvorfor ogsaa Kommissionen stillede Forslag om at afløse Privilegierne. Resultatet blev, at der fra den Tid kun maatte oprettes Apotheker med personlige Privilegier. Men ogsaa for disse Apothekers Vedkommende kan jeg ikke negte, at Forholdet ikke er helbig ordnet. Forholdet er jo nu, at Enken vel maa fortsætte Bedriften, men kun saalange hun forbliver ugift og lader Apotheket styre ved en Provisor. Der kunde deri ligge noget Fristende, og ialtsald tror jeg, at det fra Statens Side ikke er nogen ganste moralsk Ordning. Altsaa, jeg ser ikke, at, Ordningen er helbig, enten for den ene eller den anden Slags Apotheker, og jeg vil sig, at selv om det skulde koste Noget at afløse de reelle Privilegier, vilde jeg ikke gysle tilbage derfor; Afsløtningen vilde dog kun komme successivt. I ethvert Fald tror jeg ikke, at man kan lade Sagen ligge paa en Tid, da saa mange humane Spørgsmaal tages frem til Behandling; ville vi sørge for bedre Lægepleie eller for, at der bliver flere Læger, og sørge for, at der kom-